

den Retning, som den sidste ærede Taler. Jeg har ingen Grund til at udtale noget Saadant, og jeg hører til dem, som overhovedet have Tillid til Alle, saalænge jeg ikke har tilstrækkelig Grund til Mistillid. Men der er en anden Art Betragtninger, som jeg har gjort, og som have foretværet mig hele Tiden, saalænge Finansloven har været under Behandling. Det er klart, at den langt overveieende Deel af de Summer, der ere bevilgede til Udgift i Finansloven, maa udredes, hvad enten vore Udgifter i finansiel Henseende ere lyse eller mørke. Denne Sag er klar; det hele Statsministeri maa holdes i Gang, vore Embedsmænd maae lønnes o. s. v., men der gives ogsaa Summer paa Finansloven, som, skjøndt de ere bevilgede, dog ikke nødvendigviis maae gives ud, og det er med Hensyn til disse Summer, at jeg vil tillade mig at henvende en velvillig Opfordring til det høitærede Ministerium, nemlig at det vil tage under gunstig Overveielse, før disse Summer blive bragte til Anvendelse, om det ogsaa i hvert enkelt Tilfælde, som jeg ikke her behøver at nævne, stemmer med Tidens Krav og Fordringer og med de stattehdende Borgeres Evne at bruge disse Summer. Det er jo ikke skjult for Noget af os, at der desværre er rimelig Udfigt til, at Skatterne for Fremtiden vilde voxe, men Indtægterne tage af, og at som Følge deraf de Stattehdendes Skatteevne vil forringes. Desuden staaer det for mig saaledes, at der ikke er saa ganske saa Summer opførte paa Finansloven, bevilgede i en Række af Aar, som i det Mindste efter forskjellige Udtalelser her at dømmes, synes næsten at have vundet Hævd, men som dog idelig og idelig have været omtalte saaledes, at Hensigten burde være Tid efter anden at lade dem svinde bort, idet det maatte antages, at man kunde overlade de vedkommende Sager til den private Forsorg. Det forekommer mig nu, at, er der nogen Tid, hvor der ret alvorligt for Regjeringen kunde være Opfordring til at tage under Derveielse, om ikke disse Summer helst ikke burde gives ud, troer jeg, at det er nu, og jeg har derfor ikke villet unblade at udtale denne Betragtning nu, da Finansloven i sin Heelhed er under Forhandling.

Tscherning: Jeg troer, at den ærede næstsidste Taler havde megen Uret, naar han sagde, at Regjeringen ikke under de nærværende Omstændigheder havde viist Folket stor Tillid. Naar det ærede Medlem vil gennemgaae Forhandlingerne i Rigsraadet, vil han see, hvor overmaade store Summer der er forlangt til Gjenstande, om hvilke Regjeringen kun har kunnet give en meget ufuldstændig Oplysning: de ere forlangte blot paa Tro og Love, og dette er at vise Tillid. Der er forlangt Laan, og der er bevilget Midler til at reise store Laan, og dette er ogsaa et Beviis paa Tillid. Det samme Beviis paa Tillid har Ministeriet givet denne Forsamling, idet den har forelagt en Krigsskatlov. Der er ikke Noget, der viser større Tillid til Folk, end at forlange Penge af dem i vanskelige Diebliske, og naar det ærede Medlem meente, at Regjeringen viste os Tillid ved at meddele alt Slags Nytt, da er dette ikke rigtigt. Naar jeg kommer til en Mand og siger til ham: Jeg behøver saa og saa mange Penge, og han saa først fordrer Regnskab af mig og spørger: Hvortil? viser han mig mindre Tillid, end naar han giver mig et Haandslag og derpaa Pengene med de Ord: Hjør med dem, hvad Du bedst kan. Saaledes viser Regjeringen os stadig overordentlig stor Tillid; den siger ikke Noget, fordi den ikke veed Mere eller Mindre end vi, men den forlanger Penge, thi uden Penge kan der ikke udrettes Noget, den forlanger Soldater, thi uden Soldater kan der heller ikke udrettes Noget. Den viser os saaledes overordentlig stor Tillid.

Barfod: Ja, i den Retning, som den ærede sidste Taler nu angav, viser Regjeringen ganske vist Tillid, men det vilde være mærkeligt, om den ærede Taler havde Ret i sin Opfattelse af, hvad jeg havde sagt, og havde Ret i sine Udtalelser i Anledning deraf. Han tillod sig nemlig at paastaae, at Regjeringen ikke veed Mere end vi. Her er ikke Tale om Nytt, og det var ikke Nyheder, jeg beklagede mig over ikke vare os meddeelte. Hvad jeg beklagede mig over, var, at Regjeringen ikke hidtil havde sagt os det Maal og Mæed, hvorfor den kæmper og kræver Folkets Gods og Blod. Derfor Regjeringen